

POSTANOWIENIE

26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A. S.

z udziałem H. S.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej A. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach

z 8 listopada 2022 r., V Ca 318/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. orzeka, że każda ze stron ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

A. S. – wnioskodawca w postępowaniu z udziałem H. S. o podział majątku wspólnego złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia wstępnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z 8 listopada 2022 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością, wskazując, że wynika ona z rażącego naruszenia art. 567 § 1 k.p.c. oraz art. 43 § 2 k.r.o. polegającego na bezzasadnym – w ocenie skarżącego – przyjęciu przez Sąd Okręgowy nierównego udziału wnioskodawcy w majątku wspólnym w wysokości 1/3. Ponadto skarżący powołał się na nieważność postępowania, uzasadniając ją rozpoznaniem sprawy w składzie jednoosobowym bez udziału ławników.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odnosząc się do zarzutu nieważności postępowania Sąd Najwyższy zauważa, iż w obowiązującym w Polsce modelu postępowania w sprawach cywilnych, w postępowaniu nieprocesowym, sprawy jak ta będąca przedmiotem sporu nie podlegają rozpoznaniu z udziałem ławników. Do takich spraw obowiązujące prawo zalicza sprawy o przysposobienie (art. 509 k.p.c.). Zarzut ten jest zatem w oczywisty sposób bezzasadny.

Natomiast dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienia z dnia 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z dnia 22 grudnia 2021, II CSK 390/21; z dnia 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z dnia 26 listopada 2021, III CSK 119/21). Wymagane jest zatem zarówno opisanie, w jaki sposób – w ocenie skarżącego – sąd odwoławczy naruszył wskazane przepisy prawa, a zatem odniesienie się do faktycznych i prawnych okoliczności danej sprawy, jak i wyjaśnienie, dlaczego opisane naruszenie spowodowało oczywistą zasadność składanej skargi, czyli logiczne powiązanie dostrzeżonego naruszenia prawa z wydaniem oczywiście nieprawidłowego wyroku.

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom. Nie wyjaśnił, na czym polegało naruszenie wskazanych przepisów w niniejszej sprawie, odwołał się natomiast do szerszego uzasadnienia swojego stanowiska w części obejmującej uzasadnienie zarzutów skargi kasacyjnej. Z tej przyczyny należy podkreślić, że Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie bada podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), a jedynie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), które stanowią odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398 § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na

etapie tzw. przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie są oceniane dopiero po jej przyjęciu do merytorycznego rozpoznania w oddzielnie wyznaczanym składzie wieloosobowym. Oba te elementy muszą być więc być wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione (zob. m.in. postanowienia SN z 29 sierpnia 2023 r., II NSK 90/23; z 18 lipca 2023 r., I CSK 4784/22; z 22 czerwca 2023 r., I CSK 2854/22).

Podjęcie polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przez sądy *meriti*, co skarżący usiłuje przeprowadzić w związku z interpretacją swoich stosunków z rodziną z czasów jego migracji do USA jest natomiast niedopuszczalne ze względu na ograniczoną kognicję Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 k.p.c.